

[Anders Poulsen]

ind på en tilstrækkelig rimelig måde i debatten her i tinget i dag.

Jeg synes egentlig, der er grund til at give fru Margrete Auken et godt råd i den forbindelse: det tjener rent faktisk ikke denne alvorlige sag at overspille på den måde, som fru Margrete Auken til tider er forfaldet til.

Derimod synes jeg, at sagen om giftforurening på Harboør Tange giver en velbegrundet anledning til nogle helt principielle og mere politiske betragtninger. I den forbindelse vil jeg sige, at det decentrale princip i miljøloven har vist sig efter min bedømmelse at være rigtigt og bæredygtigt. Det er ved denne sag blevet tydeliggjort af de lokale kommunale myndigheder, dermed også lokalbefolkningen, den lokale presse, fiskerne i området osv. Deres medleven er vel en endda en nødvendig forudsætning for, at netop det decentrale princip kommer til sin rette udfoldelse, og jeg mener, det har været bæredygtigt selv i en så vanskelig og kompliceret sag som den, vi har med at gøre her.

Jeg synes også, der er grund til at sige, at vekselvirkningen imellem primærkommunen, amtskommunen og myndighederne i forbindelse med udøvelse af deres tilsynspligt har virket godt. Jeg synes egentlig ikke, det er rimeligt, når hr. Camre heroppefra igen forsøgte at så tvivl om de lokale myndigheders indsats i denne forbindelse; jeg tror, hr. Camre sagde: der kan nok være tvivl om, hvorvidt de lokale myndigheder er teknisk stærke nok i disse sager. Jeg har også lagt mærke til, at ministeren nogle gange i pressen har været ude med bemærkninger, der ligger meget tæt på dette. Jeg synes ikke, det er rimeligt, at man bruger denne alvorlige sag til ligesom at lade lidt tvivl blive hængende i luften.

Jeg synes også, det er rigtigt at sige, at der i denne sag er konstateret en træghed, også en urimelig træghed, hos de centrale instanser.

Inden jeg går over til at nævne nogle eksempler på denne centrale træghed, vil jeg for god ordens skyld sige, at det som bekendt er ministeriet for offentlige arbejder, der den 27. maj 1957 gav tilladelse til det meget omdiskuterede giftdepot. Der kan også være grund til at minde om, at det jo altså er ministeriet for offentlige arbejder, der er grundere.

De eksempler, jeg har tænkt mig at trække frem som forsøg på at illustrere den centrale træghed i sagen, er kun nogle få af de eksempler, man kunne finde, men jeg synes egentlig, de belyser det meget godt.

Lad os prøve at tænke tilbage. I vinteren 1975-76 gav en storm problemer med giftdepotet. Der var i den forbindelse i maj måned 1976 et møde, og på det pågældende møde foreslog amtet analyseundersøgelser. Afvist af miljøstyrelsen.

Også i 1976 foreslog de lokale myndigheder nogle tværhøfder til sikring af depotet. Også det blev afvist fra centralt hold.

I februar 1978 traf kommunalbestyrelsen beslutning om boringer til klarlæggelse af depotets indhold. Det blev afvist fra centralt hold. Det blev afvist med den begrundelse, at miljøstyrelsen i 1977 havde foretaget en undersøgelse over alle giftdepoter i landet og i forbindelse med denne undersøgelse havde fastslået, at der ikke var behov for yderligere foranstaltninger ved Harboørgiftdepotet.

I juni måned 1979 var der et nyt møde, og det var foranlediget af, at områdets beboere og fiskere følte, at situationen var uholdbar på grund af de mange forskellige ting, der var gået forud.

På dette møde drøftede man igen den alvorlige situation, og uanset miljøstyrelsens indstilling går amtet nu i gang med inspektioner og undersøgelser, og det er disse, der lægges til grund for den senere politiske beslutning i amtet, den beslutning, som resulterede i amtets henvendelse af 3. december 1980 til ministeriet for offentlige arbejder.

Det allervæsentligste i den debat, vi har i dag, er vel egentlig den politiske beslutningsproces, og jeg mener, det er rigtigt at sige, at der også på dette område har været absolut central træghed.

Lad mig først i den forbindelse igen nævne Ringkøbing amtsråds skrivelse af 3. december 1980, hvor man henstiller depotet fjernet. Jeg må også i denne forbindelse henvise til mit spørgsmål til ministeren af 10. december 1980, hvor argumenterne går på det samme. Ministeriet for offentlige arbejder afviser i skrivelse af 16. december 1980. Jeg synes også, det er rigtigt at sige, at skrivelsen af 16. december 1980 fra ministeriet for offentlige arbejder er et ganske udmærket eksempel på, hvordan man forsøger at skubbe tingene fra sig.